

Lisa och sjukhuset

Lisa minns hur hon i sin barndom hamnade på sjukhus, då hon var mycket sjuk. Det luktade väldigt speciellt där inne, i sjukhusets långa korridorer. Hennes mamma och pappa höll henne i varsin hand. Deras varma och sträva händer skänkte hennes lövtunna och darrande små barnhänder ett omslutande lugn. I korridoren möttes de av leenden och vänliga blickar. "Vilken fin klänning du har" konstaterade en förbipasserande sköterska. Det var en blommig klänning hon hade på sig den dagen, vill hon minnas.

I ett väntrum satte sig alla tre i en stor och mjuk soffa. Lisa satt i mitten och mamma och pappa på varsin sida om henne. På ett soffbord låg en hög med barnböcker. Lisas mamma och pappa läste högt för henne. Lisa glömde för en stund att de var på ett sjukhus och efter några kortare sagor kom en sköterska in i väntrummet. Sköterskan hade snälla ögon och en silkeslen röst. Hon var vacker, nästan änglalik. Så vacker ville Lisa också bli en dag. Sköterskan tog Lisas hand ömt med ett betryggande leende och ledde henne in i operationssalen. Där inne stod en läkare, som försäkrade Lisa; "allt kommer att bli bra, du är snart frisk". Hon betalade villigt med en tillit så fullkomlig, som bara ett barns tillit kan vara. Sjukhuset är en plats dit folk, som är sjuka, kommer för att bli friska. Allt kommer att bli bra, jag är snart frisk, tänkte hon, precis som läkaren sagt.

Hon minns den kliniskt rena operationssalen och hur hon inte ens visste vad skalpellen skulle användas till. Det såg lite läskigt ut, men hon kände sig trygg i sköterskans och läkarens sällskap. De skulle vaka över henne, det hade de lovat. Det sista Lisa minns från den dagen är att hon la sig ner på operationsbordet, att hon fick andas genom en slang och att hon kramade åt sköterskans lena hand, innan hon somnade.

När Lisa nu åter betraktar sjukhusets insida är allt mycket annorlunda. I de sterila korridorerna vilar den kemiska odören av lösningsmedel, så påtaglig att den framkallar en smärre yrsel. Längre bort i korridoren sitter ett par och håller om varandra. De gråter ljudligt. Andningen låter stundtals forcerad och emellanåt kvider de, som av outhärdliga krämpor. Lisa har sällan hört så sorgsna röster. Hon har nästan aldrig sett så sorgsna ansikten; så söndergråtna och flammande röda. Längs parets kinder kan hon näppeligen urskilja strömlinjeformade saltformationer. Det värker till i Lisas bröst, som av en stöt.

I sorgmod går hon in i ett väntrum, där man kan känna skräcken i väggarna. Den verkar ha kvävt allt hopp som en gång fyllde rummet. I operationssalen blänker den kalla och gråa metallen i det bländande ljuset från rummets mekaniskt envisa belysning. Britsen är tom. Lika tom känner sig Lisa. Hon går klädd i en vit rock, som just nu skaver mot hennes hud. I ett hörn står en ensam stol. Just som hon slår sig ner på den, trött och sliten, landar ett litet dammkorn på skalpellens glänsande egg. Hon betraktar länge det lilla dammkornet. En tår letar sig fram över ögonkanten och ner längs hennes kind. På rocken fastnar den som en pärla. Om vi alla fick förbli barn, tänker hon. Om vi alla bara fick förbli barn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren blekhet med Poeter.se id #48300 innehar upphovsrätten